

DESPRE FERICIRE ȘI ALTE MĂRUNȚIȘURI

Mesaj către viitorii liceeni...

Prima zi de liceu. Curtea - plină de ochi curioși și zâmbete răzlețe. Clasa - plină de necunoscuți și nume străine. Eu - plin de incertitudine și de speranță. Pe scurt, aproape că mă simțeam... Singur. Ei, aveam și eu câțiva prieteni... Trecutul... Amintirile... Lucuri mici într-o lume mare. Mare și dură. Și am realizat asta încă din primele zile de liceu. Niciun zâmbet încurajator, nicio privire cunoscută, nicio vorbă bună... Fericirea am înecat-o în lacrimile pe care le-am vărsat... Și a dispărut o dată cu ele. Dar... Ce putea copilul din mine să facă? Să plângă, să râdă...? Mi-am zis că pentru început e mai sigur să mă rezum la câteva zâmbete. Apoi... La speranță, la încredere... Rând pe rând, au înmugurit, au înflorit... Încă aștept să dea roade... Însă, am nevoie de lumină, de hrană, de căldură... Sufleul meu e mai mult în faza de proiect. Nu știe încotro să alerge și mai ales pe cine să iubească. Să vă prezint, așadar, o rețetă. Rețeta fericirii, așa, cum știu eu, un elev de 15 ani, căruia îi place să sădească zâmbete și lacrimi... de bucurie, bineînțeles. Îmi imaginez că sunt un ghiocel și că, pentru început am nevoie de lumină. Lumina e de la soare... Câteodată îi mai cer și lui Dumnezeu câte o rază. Vă mărturisesc ce mi-au șoptit îngerii în vis: „Zâmbește soarelui și cerului! Pescuiește apusul cu surâsul! Limpezește văzduhul cu lacrimile...” Dar oare să fie atât de simplu? Oare calea spre fericire e atât de simplă?

Citeam undeva: „Mai puțin înseamnă mai mult.” Poate că niciodată nu voi înțelege această maximă pe deplin, însă știu că, într-adevăr, fericirea nu cere lucruri atât de mărețe. Și-n fond, eu aș numi-o mai degrabă o stare de împlinire, de echilibru, de armonie cu sinele și cu cei din jur. Altminteri vom ajunge să trăim izolați în propriul nostru univers micșinrece... Ghiocelul sufletului meu răsare firav de sub neaua argintie. Are lumină... Dar să fie oare îndeajuns? Cine e lumina în viața noastră? Soarele, cerul, prietenii... Poate o rugăciune, poate un zâmbet... Nu știu. În fond, fiecare are ceva, un mic vis, o palidă speranță, ceva ce le inundă ziua de lumină, fiindoarnșinpentrunonclipă. Cât despre mine... Eu voi continua să caut... Așa cum am căutat și în curtea liceului în prima zi acel ceva... Sper că îl voi găsi, dacă nu, voi vedea. Căci timpul nu se va opri înainte să-i zâmbesc eu și să-l întreb ce știe el despre fericire și alte mărunțișuri.

Sebastian Baciu, clasa a IX-a F